

Rib'ce po vodi, vodi plavajo . . .

Kaj nam je pripovedoval naš dedek.

Piše A. Pesek.

1. Slabota.

(Dalje.)

XII.

Hitro kot veter je jezdil Slabota devet dni in devet noči. Prijezdil je h gradu, kjer so bili okameneli njegovi bratje in okamenele kraljične.

Ko je prijezdil na dvorišče, je konj veselo zarezgetal, da je odmevalo po dvorišču, hlevu in gradu. Iz grada je prišel črni veliki pes in za njim najmlajša kraljična. Bila je črna kot saje, a od žalovanja bolehnava in shujšana. Veselo sta se pozdravila s Slaboto in prvo, kar ga je vprašala kraljična, je bilo, če ima čudezno mazilo. Ko ji je povedal, da ga ima, mu je veselo in ginjeno podala roko ter se mu zahvaljevala.

Odvedel je konja v hlev, in šla sta k okamenelim bratom in kraljičnam. Mazilila sta jih z mazilom po čelu, in drug za drugim so oživeli, kraljične in tudi najmlajša pa so postale obenem tudi bele ter rešene zakletja. Vsa okolica se je izpremenila. Prej tihi in odreveneli kraj je postal torišče najživahnejšemu življenju. Prihajala je gospoda od vseh strani, in neštete množice ljudstva so vrele od vseh koncev in krajev.

„Odkod ta gospoda, odkod toliko ljudstva?“ so povpraševali bratje.

Tedaj pa pristopi skupina imenitnih gospodov, pozdravi brate in kraljične in ljudstvo se zbere okroginokrog in jih oduševljeno pozdravlja. Kraljične so gledale blaženo vesele te množice ter radostno odzdravljale, kakor odzdravljamo starim dobrim znancem, ko jih po dolgi ločitvi zopet vidimo.

Kraljične, bratje, gospoda in ljudstvo se je jelo premikati proti gradu. Vse je bilo izpremenjeno. Vseposod so bili krasni slavoloki, pot posuta s

cvetjem, grad pa je bil olepšan s krasnimi venci; s streh so plapolale živobojne zastave. Igrale so godbe, ljudstvo je prepevalo. Vladalo je vseobče veselje.

Prej tihi grad je bil oživel, kar mrgolelo je vse polno služabnikov, služabnic in gospode, ki so slovesno sprejeli došle kraljične, brate, gospodo in ljudstvo. Ljudstvo je ostalo pred gradom, a kraljične, bratje in gospoda so šli v grad. Bil je ves izpremenjen, okrašen je bil kakor za sprejem kralja. Vseprovod venci, zelenje, žlahtne cvetice in zastavice, po teh pa so bile pogrnjene debele dragocene preproge. Stopali so po stopnicah navzgor in potem iz dvorane v dvorano do one velike dvorane, ki je imela nadpis: „Kraljeva dvorava.“

Krasno oblečeni služabniki so stali pred vrati, se globoko priklonili prišelcem ter odprli velika vrata na iztežaj, in kraljične, bratje in spremstvo so vstopili v kraljevo dvorano.

Bila je to velika dvorana z dragocenim pohištvom, ki je bilo okovano z zlatom in srebrom in posuto z biseri ter drugim žlahtnim kamenjem. Opisati krasoto te dvorane pač ni mogoče. — Spredaj pa je bil kraljev prestol, ves iz čistega zlata in slonove kosti. Stal je na vzvišenem prostoru in do njega so držale stopnice iz slonove kosti. Na vsak kraj prestola je bilo po šest lepih sedežev tudi iz zlata in slonove kosti. Za temi pa je bilo na vsak kraj še vse polno srebrnih stolov, ki so bili okrašeni z zlatom.

Najstarejša kraljična je šla po slonovih stopnicah k prestolu, ostale kraljične pa k sedežem poleg. Gospoda je pa sedla po stolih po dvorani.

Ko je najstarejša kraljična sedla na prestol, so prinesli štirje v belo svilo oblečeni dečki kraljeve insignije — znamenja kraljeve časti in oblasti — na svilenih blazinicah. Prvi je imel krasno kraljevo krono, ki je bila iz samega čistega zlata ter posuta z biseri; drugi je imel žezlo, tretji zlato jabolko s križem in četrti meč. Za temi je bilo dvanajst gospodičen in dvanajst gospodov, ki so prinesli krasne plašče, kakršne nosijo principi in princezinje; en plašč pa je bil najlepši in to je bil kraljevi plašč.

Dečki, gospodične in gospodje so se globoko priklonili ter pokleknili pred prestolom in držali vdano prinesene reči proti najstarejši kraljični. In ta vstane ter iztegne roko v znamenje miru.

Godci in pevci so potihnili, ljudstvo pred gradom se je pomirilo in naslala je tišina. Z milim, lepo donečim glasom je izpregovorila najstarejša kraljična: „Slavna gospoda! Preljubo ljudstvo! Rešeni smo zakletja; hvala Bogu vekomaj!“

„Hvala Bogu vekomaj!“ je zadonelo po dvorani in zaorilo tudi pred gradom iz tisoč in tisoč grl. Vmes pa so slovesno zadoneli zvonovi. —

Ko se je poleglo prvo navdušenje, je najstarejša kraljična nadaljevala: „Preljubi moji! In kdo nas je rešil? Rešili so nas ti-le vrlji, hrabri junaki, ki jim gre vsa čast in slava.“

„Čast in slava jim! Živio!“ je zopet zadonelo po dvorani in zaorilo pred gradom iz tisoč in tisoč grl. Vmes pa je zasvirala godba slovesno pesem in zvonovi so zapeli.